

ABIGAIL OWEN

Jsme jen pěšáci v jejich plánech...

VRÁDNÉ ČINY BOHŮ

FRAGMENT

Zrádné činy bohů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Abigail Owen

Zrádné činy bohů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VRÁDNÉ ČINY BOHŮ

ABIGAIL OWEN

FRAGMENT

The Things Gods Break

Copyright © 2025 by Abigail Owen. All rights reserved, including the right to reproduce, distribute, or transmit in any form or by any means. For information regarding subsidiary rights, please contact the Publisher.

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC
Translation © Denisa Štrbová, 2026

Cover design by LJ Anderson and Bree Archer

Edge design by Bree Archer

Edge image by duncan1890/Gettyimage

Endpaper design by Elizabeth Turner Stokes

Endpaper image by lyubava.21/Shutterstock, and VasyaV/Shutterstock

Endpaper original illustration by Kateryna Vitkovska

Interior map design by Elizabeth Turner Stokes

Interior map images by Nadia Murash/Shutterstock, and ekosuwandono/Shutterstock

Interior design by Britt Marczak

Cover images © Vitalii Gaidukov; Peyker; USNATA; Pro Symbols; LongQuattro; Ana Lo; Jane Rix / Shutterstock.com

Cover images © Ricky Saputra; DimaChe; clu; NORIMA; atakan / iStock.com

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7954-7

ISBN e-knihy 978-80-253-7981-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7982-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7955-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Všem těm nepřejícným holkám ze střední, které mě přesvědčily,
abych se na pár let vzdala své vášně a přestala psát,
protože psát je prý divné... vítejte v Tartaru.*

*Spisovatelé, čtenáři, vypravěči, snílci...
nikdy nikomu nedovolte vzít vám vaši vášeň.*

V knize *Zrádné činy bohů* se mezi námi pohybují řeční bohové a pod námi jsou uvězněni Titáni. Všichni jsou nevýslovně krásní, ale také smrtící. Proto tento příběh obsahuje prvky, které nemusí být vhodné pro všechny čtenáře – krev, násilí (lidské, božské i mezi příšerami), nebezpečné situace, výšky, zranění, zvracení, zanedbávání, šikanu, izolaci, věznění, mučení, smrt, smutek, užívání halucinogenů, vulgární jazyk a popis různých sexuálních aktivit (včetně dominance a škracení). Pokud jste na tyto prvky citliví, vezměte to prosím na vědomí a připravte se na vstup do Tartaru...

Poznámka autorky: slovníček bohů a titánů a (někdy zkreslených) rolí, které v příběhu zastupují, najdete na konci knihy.

V Krutých hrách bohů

Kdo sakra mohl tušit, že po absolvování série dvanácti potenciálně smrtelných (a upřímně řečeno dost úchylných) úkolů vyhraju Klání bohů právě já, obyčejná úřednice Řádu zlodějů, navíc prokletá Diem, který se postaral o to, aby mě žádný člověk nikdy nemiloval. Pro Háda jsem vyhrála trůn na Olympu, pro sebe jeho srdce. Přitom jsem se sama stala bohyní – královnou Podsvětí. To měl být happy end našeho příběhu.

NADSVĚTÍ

ŘEKA STYX

PODSVĚTÍ

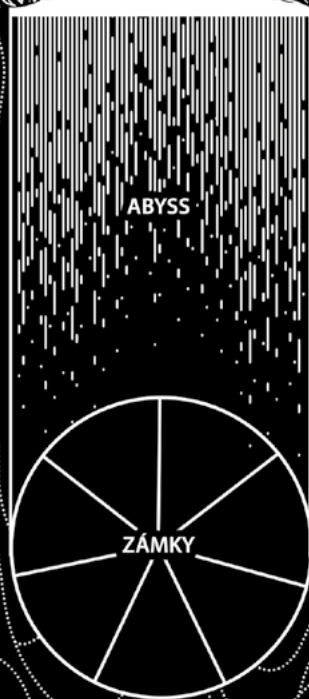
EREBOS

TARTAR

ELYSIUM

ABYSS

ZÁMKY

ČTYŘI
PILÍŘE
VESMÍRU

ČTYŘI
PILÍŘE
VESMÍRU

ČÁST 1

VÍTEJTE V TARTARU

„Tak hluboko pod domem Háda,
jak daleko je nebe od země.“

— Ilias, Homér

1

JSME PĚKNĚ V PRDELI

LYRA

Kašlu na vesmír. Věděla jsem, že mě nenávidí. Jen jsem netušila, že sklouzne k takové malichernosti.

Kromě toho, status bohyně mi přece měl přinést určité výhody. Skvělé schopnosti. Trůn. Možná i krátkou dovolenou někde na příjemnějším místě, než je tenhle kamenný most visící v prázdnotě, kde na mě po obou stranách číhá zející propast a v dálce se matně rýsují dveře, jako pointa vtipu, který jsem už slyšela.

Ne že by záleželo na tom, jak to tu vypadá. Vím, kde jsem. Tartar.

Nevím to díky tomu, že bych to tu znala, ale proto, že jsem stála na druhé straně dvoukřídlých dveří mohutné brány Tartaru, když se jedno křídlo otevřelo.

A co je ještě horší? Zatáhla jsem do toho i Boonea – jednoho z mála mých přátel, který už navíc kvůli mně jednou zemřel. V Klání bohů. Jasně, vyhrála jsem a postarala se, aby se jeho duše vrátila v božské podobě, takže hurá, šťastný konec. Ale jen na pár týdnů.

Teď je tady. Už zase. Se mnou. V tomhle pekle.

Vrhnou na něj rychlý pohled koutkem oka, ale neotočí se ke mně. Jen zatne zuby a dál upřeně zírá před sebe. Což je známka toho, že je hodně vyděšený, a dělá, že není.

Nadechnu se. Vzduch na mém jazyku chutná jako železo. Nebo je to možná hrůza. Protože už se nemusím ptát, kdo nás to protáhl dveřmi. Tohle už vím taky.

Kronos. Král Titánů.

Podle mých informací je prototypem těch největších hajzlů, kteří kdy spatřili světlo světa. Koneckonců, jeho syn Zeus to po někom zdědit musel. Tenhle chlap spolkl hned po narození všechny své děti, aby zvrátil proroctví, že ho jednoho dne svrhnou. Jasně, slyšela jsem hodně příběhů o mizerných otcích a ani ten můj nebyl zrovna tátou roku, ale Kronos byl ještě o úroveň výš.

Tedy vlastně je.

Nikoli *byl*.

Je. Stojí tady přímo před námi, vysoký a svalnatý jako hrdina nějakého románu, s vlasy černými jako onyx, jen na spáncích protkanými stříbrem, a s hustou tmavou bradkou, zakrývající ostře řezanou čelist.

Bohové, jak se podobá Hádovi! Ne normálně, jak je běžné u rodičů a dětí, ale děsivě, až do morku kostí – jako bych se dívala na Hádovu starší, drsnější verzi. Není divu, že Hádés v sobě vždycky nosil stín, který neuměl pojmenovat. Je to on.

Nicméně pokud jsou bohové krásní, pak bych řekla, že Titáni doslova září. Není vůbec snadné podívat se na Krona zpřímá.

Nevim, jestli existují slova, která by vystihla, jak nesmírně, ohromně a hystericky těžké je hledět na *tohoto* Titána. Srdce mi bouchá, až ho slyším i v uších, hrudník se mi s každým lapavým nádechem divoce zdvihá a smršťuje.

Uklidni se, Lyro.

Něco narazí do vrat za mými zády. „Lyro!“ Výkřik je tak slabý, že ho sotva rozeznám.

Otočím se a položím ruce na dvoukřídlé dveře se vzorem trnitých lián. Ach bohové.

Hádés.

Moje duše se i přes bariéru snaží spojit s tou jeho, ale nejde to.

Nemůžu k němu.

Ne, ne, ne.

Netrpělivě si otřu slzu, která mi stéká po tváři. Teď o něj přece nemůžu přijít. *Nemůžu* ho ztratit. Zrovna teď, když jsme konečně našli jeden druhého. Celý život jsem tiše snášela Diovu kletbu, že mě nikdo

nikdy nebude milovat, a přesto jsem přežila ty prokleté hry, které nás smrtelníky bohové nutí hrát místo nich. *Zasloužím* si nesmrtelnost a šťastný život po boku Háda. I on si zaslouží štěstí.

Tohle nemůže být pravda.

Jenže hluboko v kostech cítím, že ani mocný bůh smrti to nemůže změnit. Přesto tiše křičím, aby mě odsud dostal.

V rychlém sledu mě napadnou dvě myšlenky a z hrdla se mi vydere vzlyk. Za prvé... bude si to dávat za vinu. To je pravda stejně nevyhnutelná jako Tartar.

A za druhé... během Klání jsem měla lépe naslouchat Rimě a jejímu proroctví – vizi, ve které Hádes spálí celý svět. Upřímně jsem věřila, že jsme tomu zabránili. Co to ještě Rima říkala?

Bušení je čím dál tím silnější, až cítím, jak se mi pod nohama třese úzký kamenný most. Na chvíli se ve mně zrodí bláznivá naděje, že se ta brána možná poddá, ale najednou... bušení ztichne.

A spolu s ním i moje srdce, v němž zůstane jen pocit prázdnoty.

Snažím se vycítit Háda a zachytit vlnu jeho emocí, která by mi napověděla, že je stále se mnou. Jenže účinek jeho krve, již mi daroval během her a díky níž jsem mohla sdílet jeho pocity, především ty nejsilnější, už téměř vyprchal. Nic ke mně nepřichází.

„Lyro!“ Hádův hlas je teď ještě tišší, tlumený, jako by se vzdálil. Co dělají jeho společníci na druhé straně? Táhnou ho pryč?

Zaháknu prsty do kovových dveří, jako bych se odsud mohla prokopat ven, nebo tady udržet jeho. „Neodcházej.“

Odpovědí je mi jen ticho.

Už ho neslyším. Přiložím ucho ke dveřím, zavřu oči a naslouchám sebevětšímu náznaku, že je pořád tam, na druhé straně. Že mě neopustil.

„Háde,“ vzlyknu jeho jméno.

„Pořád tam je,“ ozve se za mnou Kronos. Nebo spíš zašeptá. I když mluví tiše, úplně ztuhnou.

Titánův hlas zní jako Hádův – hlas jeho prvorozeného syna –, jen v hlubokých tónech je drsnější a trochu zastřený, jako by příliš dlouho vdechoval síru.

„Ochranná kouzla nám však brání komunikovat s vnějším světem,“ informuje nás Kronos stále potichu. „Už ho neuslyšíš.“

Předloktím si přejedu po mokré tváři a otočím se ke králi Titánů. Přitom narazím na Booneův temný pohled. Nově jmenovaný bůh zlodějšů má pevně sevřenou čelist a ruce zaťaté v pěsti. Když to bude třeba, je připravený bojovat. Neznatelně zavrtím hlavou. Boj se mi jeví jako jistá cesta k náhlé, okamžité a nevratné smrti. V hlavě mi přesto zůstává jediná otázka.

Jak se dostaneme ven?

Odpověď je jednoduchá. Nedostaneme.

Tohle je zatracený – doslova – Tartar. Když si to budu dost často opakovat, možná mi to konečně dojde.

Ani samotní Titáni se za celá tisíciletí nedokázali dostat ven, a o tom, že to zkoušeli, není pochyb. Pandořina skříňka byla sázkou do loterie. Poslední možnost, jež měla propustit jen jednu osobu.

Persefonu.

A když už je řeč o ní... Kde je u všech pekel bohyně jara? Měla čekat na téhle straně brány, aby mohla uprchnout, ale s námi tu je jen Kronos.

Co se stalo? Sežral snad všechny ostatní, jako kdysi vlastní děti?

Kronos zvedne koutky. I žralok má přívětivější úsměv. Horší ale je, že mi natolik připomíná Háda, až mi z toho začíná vynechávat srdce a do mých pocitů se vkrádá zmatek. Přitažlivost k němu samozřejmě necítím, ale možná jde o jakýsi pokřivený druh náklonnosti. Nebo se možná jen pomalu, tiše hroutím.

Vytryskne ze mě krátký, ostrý smích. „Ze všech, které jsi mohl dostat dovnitř, sis vybral zrovna nás dva. Jsme ti k ničemu. Gratuluju.“

Nebo se možná hroutím příliš rychle a hlasitě.

Boone trochu ztuhne, načež krátce po zlodějsku zapíská.

Chce mě varovat.

Ignoruju to. V Řádu zlodějšů, kde jsme s Booneem oba vyrůstali, jsem se rychle naučila, že na tyrany platí jediné: nikdy neustoupit, a když zaútočí, ještě přitvrdit.

Kronos se opatrně ohlédně přes rameno, asi ke dveřím za sebou. Co tam sleduje? Čeká snad posily?

Nakloním se a podívám se za něj. Nikdo tam však není a není se tady ani kam schovat. Malé dveře na druhém konci mostu vedou

možná do nějakého tunelu. Ve slabém světle pochodní, které hoří v nástěnných svícnech po celé místnosti, se to těžko rozeznává.

„Musíte být potichu,“ zašeptá Kronos, stále otočený pryč od nás. „Nebo je vzbudíte.“

Zní to zlověstně a tajemně. Moje dvě oblíbené věci. „Koho vzbudíme?“

„Psst.“ Kronos znehybní a upírá pohled dolů do tunelu na druhé straně. „Pokaždé, když přijdeš, je to ještě horší.“

Cože?

Vyměním si pohled s Booneem. Tenhle Titán je tady uvězněn už hodně, hodně dlouho. Je jasné, že se to na něm podepsalo. Pokud se odsud nedostaneme, máme se na co těšit.

Kronos se ke mně prudce otočí, v očích se mu zableskne, na rtech se objeví široký úsměv a já ztuhnu.

Jo, je to kurevsky děsivé. „Co je?“ zeptám se, tentokrát nahlas.

„Myslíš si, že jsi k ničemu?“ zeptá se Kronos tónem laskavého strýce, ale stále šeptem. „Řekl bych, že to *ty* nemáš v hlavě jasno.“

Zamračím se. „Já bych řekla, že jsi naprostý, zuřivý...“

Boone mě štouchne loktem do boku – což je univerzální signál, abych sklápěla, než mě Titán srazí k zemi. Trhnu sebou.

Kronos najednou vylítne rychleji než cokoli, co jsem kdy viděla, a to včetně bohů a několika příšer. V rozmazaném pohybu se však nevrhne na mě. Místo toho chytí za krk Boonea a mrští s ním o bránu. Když uslyším, jak mu hlava narazí na tvrdý kov, vykřiknu.

Kronos upustí Boonea na zem jako hadrovou panenku, ačkoli je to dospělý muž vysoký sto devadesát centimetrů. Pak se ke mně otočí, jako by se nic nestalo.

Moje hrůza se stupňuje, dívám se za něj na bezvládné tělo ležící na zemi. Hrudník se mu našťestí zvedá a klesá, díky bohům, ale jednu ruku má ohnutou pod sebou v nepřírozeném úhlu a z rány nad obočím mu teče ichor, zlatá krev bohů, protože těmi nyní jsme. Zachvěju se. Vypadá tak křehce, ať už je bůh, nebo ne. Neměl se mnou nikdy vstupovat do žádných dveří, natož do těchto.

„Proč jsi to udělal?“ zeptám se a potlačím nutkání vrhnout se k Booneovi. Něco mi říká, že pokud nás chci oba dostat odsud, nesmím Titána spouštět z očí.

V tu chvíli si vzpomenu na své zbraně. Sáhnu po dvojitéch sekerách připevněných na zádech. Jenže... tam nejsou. Znova natáhnu ruku, ale nezmýlila jsem se. Jsou pryč. Popruhy mi stále kříží hrudník, ale pouzdra jsou prázdná.

Když Kronos spatří, co dělám, povzdechne si. „Brány Tartaru zbavují příchozí veškerých zbraní, Lyro.“ Stále mluví sotva slyšitelně.

Bezvhládně spustím ruce podél těla a dojde mi, co právě řekl. Pomalu na Krona zamrkám a v plicích se mi rozleje nový příval strachu. „Znáš moje jméno?“

Zvedne obočí – může být obočí zklamané? „Očividně.“

Jasně. „Ehm... jak to?“ znám trochu roztěkaně, ale kdo by mi to mohl mít za zlé, že?

„Už jsme se setkali.“

Než to stačím potlačit, couvnu.

Setkala jsem se už někdy s prapůvodem apokalyptických otcovských problémů? „Ne. To ani náhodou.“

Měla bych s ním přestat mluvit úplně. Žádných smysluplných odpovědí se od něj stejně nedočkám, tak se můžu ušetřit těch žvástů a titánského ega.

V myslí se snažím přijít na nějaké možnosti, jak nás odsud s Booneem dostat. Únikové cesty. Odvádění pozornosti. Úplatky, o které by vesmír mohl mít zájem. Ani nevím, jak jsme se sem vlastně dostali. V jednu chvíli jsme prostě stáli na prahu a v další byli v jámě lvové.

Jak mám ale sakra Boonea dostat z Tartaru, když se neprobudí?

Nakonec si uvědomím, že sice nemám své sekery, ale mám tetování. Zvířata, která mi daroval Hádes, jsou stále ukrytá pod kůží na mém předloktí a nikdo mi je nemůže vzít. Chci je probudit, ale Kronos už je u mě a pohybuje se tak rychle, že ho ani moje božské oči nestačí sledovat. Chytne mě pod pažemi a zvedne nahoru, takže mi nohy zůstanou viset ve vzduchu. Svírá mě tak pevně, že se nemůžu ani natáhnout a dotknout se svých zvířat.

„Tvé tetování je pryč, stejně jako zbraně.“

„Nevěřím ti.“ Vykopnu proti němu, ale ani to s ním nehne.

„Vždycky připravená k boji,“ zamumlá tiše, jako by na mě byl pyšný.

„Znáš mě jen pár minut,“ konstatuju. „Jak to můžeš vědět?“

Možná bych mohla zkusit teleportaci. Moje schopnosti v této oblasti jsou sice mizerné – Hádes se mě to snažil naučit –, ale nemůžu tu dál viset jako ryba na háčku.

Chci probudit Boonea. Donutit ho pohnout se, dokud je k němu Titán otočený zády.

„Znám tě dobře, Lyro Keresová,“ prohlásí Kronos, načež děsivě zvážní, až mě to donutí zůstat zticha. „Budeš naší spasitelkou.“

Moje mysl to s teleportací vzdává. Prostě to nejde.

Adrenalin se mi rychle valí do žil a mám pocit, že se mi kůže obrací naruby.

Protože mu věřím. Bohové, opravdu mu věřím. On mě zná. Opravdu mě zná. Má to napsáno v očích – jeho pohled je příliš přesvědčivý a až důvěrně známý. Cítím se, jako bych byla součástí nějakého plánu, který vymyslel už dávno, a až dosud mi o něm zapomněl říct.

„Mýlíš se, když si myslíš, že jsi k ničemu,“ pronese stále klidně a tiše. „Pro mě jsi velice užitečná a potrestám každého, kdo by chtěl mé osvoboditelce ublížit.“

Zavrtím hlavou a žaludek se mi sevře. Ublížil Booneovi... protože do mě *šťouchl loktem*? Protože doufá, že osvobodím *Titána*? A nejen tak ledajakého. Toho nejhoršího ze všech?

V tu chvíli zazvoní zvon. Jasně. Chladně. Konečně. Jako by odpočíval čas do něčeho, co nepřezijí.

Kronos mě nepřestane svírat, ale znova obrátí svůj pronikavý pohled k temnému tunelu.

„Co to je?“ zašeptám.

Zvon stále zvoní a zní... divně. Svým způsobem mi to připomíná veselý zvuk – jako v hračkářství o Vánocích –, jen v mollové tónině.

„Ten zkurvysyn.“ Kronos mě bez varování prudce otočí, až mi nohy obloukem vyletí do vzduchu a zůstanu viset nad naprostou prázdnotou. Propast, která lemujee obě strany Tartaru – ta jáma plná příšer –, pode mnou teď zeje jako otevřená tlama krakena.

Strach mi sevře hrdlo a začnu sebou zmítat.

„Dole to možná bude bezpečnější,“ konstatuje Kronos. „Doufám, že tentokrát nezemřeš.“

A pak mě do prdele pustí.

2

ŽIVOT NA VYPŮJČENÝ ČAS

LYRA

Ř^{vu}.
Jasně že řvu.

Zvuk mi vyráží z hrdla, zatímco se zmítám v prázdnotě se sevřeným žaludkem a padám do propasti. Nad sebou vidím Krona, jak se naklání přes okraj mostu. Ten zatracený Titán sleduje, jak padám, jako kočka pozoruje brouka tonoucího v louži.

Když se konečně nadechnu, jeho zmenšující se obličej úplně zmizí v neproniknutelné temnotě, jež mě naprosto pohltí. Díky tomu si uvědomím, že *stále* ještě padám a do ničeho nenarážím.

V tu chvíli mi také dojde, že jsem přece do prdele bohyně. Zatím sice nijak skvělá, ale přesto...

Vzpamatuj se, Lyro.

Kdyby tu byl Hádes, sledoval by mě se založenýma rukama a tím svým netrpělivým výrazem se svrastělým obočím. Jako vždy, když hned nepochopím, co se mě snaží naučit. Neměli jsme moc času na trénink, ale ten výraz jsem viděla už mockrát. V lekcích božství se mi dařilo asi tak stejně, jako kdysi v lekcích zlodějství.

Najednou mi to všechno docvakne a já přestanu křičet. V krku mě pálí a v uších mi zní zvuk proudícího vzduchu. A padám... a padám... a padám.

Jako do králičích nory.

Po chvíli se v tísnivé temnotě objeví... něco.

Zavřu oči, pak je znova otevřu, ale je to pořád tam.

Jen větší.

Blíž ke mně. Pohybuje se to společně se mnou? Nebo možná směrem ke mně?

Mám jen vteřinu na to, abych si to prohlédla. Vypadá to jako krytalická trhlina připomínající geodu, ale nepropadám se skrz ni. Pluje se *mnou*.

„Co to sakra –“

Ta mrcha se na mě vrhne, ale místo aby mě zasáhla nebo rozdrtila, se mě ani nedotkne – není hmotná. Celou mě pohltil.

Má otázka se ztratí v tak tíživém tichu, jako by zvuk zcela přestal existovat. Všechno je tu zbarvené do ruda a kolem mě se míhají nějaké obrazy, jako bych běžela takovou rychlostí, až se mi svět rozmazává před očima.

Pak se prostor kolem náhle změní a já už nepadám nekonečně hluboko do temné propasti, ale stojím na jednom z nádherně zdobených mostů v Hádově vodní zahradě v Podsvětí. Přejít je tak náhlý, že se mi na vteřinu zatočí hlava. Rukou se opřu o kmen blízkého stromu, dokud se mi svět nepřestane točit před očima a nevrátí se mu normální ostrost.

Jsem doma.

Prostředí kolem ožije zvuky, obklopí mě uklidňující zurčení potůčku, svěží vůně jasmínu a zimolezu a na kůži ucítím příjemný chlad. Rozeznávám zářivé, jasné barvy Erebu, kde stojí Hádův dům. Nachází se v obrovské jeskyni, jejíž strop vypadá jako noční obloha posetá hvězdami.

Jsem *doma*. Ve svém novém domově v Podsvětí.

Nebo... je to jen iluze. Co se to pro pole Asfodelu stalo?

„Co tady dole, ve jménu Olympu, děláš?“ ozve se za mnou hluboké zavření. „Tohle je to nejhorší možné načasování.“

Ten úžasný, bolestně známý hlas.

Srdce se mi rozbuší euforií, a když se otočím kolem své osy, určitě celá zářím.

„Háde,“ zašeptám a téměř se rozvzlykám všemi emocemi, které ve mně vrou. Upřeně se na mě zadívá, tělo mu ztuhne a změří si mě pohledem. „Co se stalo?“

Všechno, co by se na tomto okamžiku mohlo zdát divné, zmizí pod vlnou úlevy, jež mě zaleje. Přijdu k němu a bez váhání se mu vrhnu kolem krku.

„Díky bohům,“ zašeptám a políbím ho.

Trhne sebou, ztuhne mi v náručí a odtáhne ústa. Jen trochu, aby mi mohl pohlédnout do očí. Pochybnost rozčísne mou úlevu jako jedna z mých seker. Zaraženě na něj pohlédnu.

To, co vidím v jeho očích, rozhodně není úleva. Je to poněkud rozlícený údiv.

Nicméně... když se nám smísí dech, sjede mi rukou dolů po zádech, přitiskne si mě k sobě a mé rozpaky se změní v touhu tak důvěrně známou, až se musím usmát. Hádes se nadechne a přitiskne rty na mé. Bohové, je to jako náš první polibek. Jen... ještě žhavější.

Rozhodný, a přesto jemný. Žádostivý, a přitom zvědavý. Jako by si mě tím polibkem nárokoval a zároveň si ho vychutnával jako něco, na co dlouho čekal.

Jak dlouho jsem vlastně byla uvězněná v Tartaru?

Co se mě týče, jsem tak šťastná, že jsem se dostala z té jámy lvové a vrátila se k němu, že ho líbám, jako bych ho už nikdy neměla vidět. Protože někde hluboko uvnitř – i když jsem se to snažila přehlížet – mě trápila obava, že o tom věděl. Že věděl, že Tartar je můj osud, a možná mě dokonce vyměnil za Persefону.

Když se trochu uklidníme, oba těžce dýcháme. Hádes přiloží své čelo k mému, zavře oči a rukama mě stále drží přitisknutou k sobě.

„Ještě nikdy jsi mě nepolíbila,“ pronese.

Chvilku trvá, než ke mně ta slova proniknou přes bublinu úlevného štěstí. Nikdy jsem... cože? „Co to říkáš?“

Hádes prudce ucukne, jako by ho ta slova praštila do hlavy. Najednou působí mnohem otřeseněji, než by si můj bůh smrti kdy dovolil ukázat.

„Máš dlouhé vlasy. Jsi moje budoucí Lyra, že ano?“

Jsem zmatená, jako bych plavala ve vodních peřejích a strhával mě proud. Budoucnost? Moje vlasy? O čem to mluví? Dotknu se rukou hlavy a skutečně, vlasy mám svázané do nízkého drdolu.

Nemám tušení, co se děje ani proč jsou mé vlasy najednou tak důležitě. „Háde?“

Obočí se mu hrozivě stáhne. „Sakra, Lyro. Právě jsi uprostřed Poseidonova úkolu. Neměl bych tě v tom nechávat samotnou.“

„Cože? Nerozumím.“

„Řeklas mi, abych –“

Bez varování mi nad hlavou proletí krvavě červená krystalová trhlina a v tichém, rudě zbarveném okamžiku je Hádes pryč. Stále ho cítím, ale ten pocit pomalu slábne a já vím přesně, kdy zcela zmizí, protože mě obklopí tma a ucítím proud vzduchu.

Znova padám.

Uvězněná v temnotě propasti pořád padám. Nevím, jestli mám křičet nebo něco dělat. Mávám rukama a z hrdla mi vybublá zvuk, který rychle zarazím.

Protože řvaním se sakra nic nespraví.

Přemýšlej, Lyro. Jak se z toho dostaneš?

3

ASPOŇ SE CHOVEJ JAKO BOHYNĚ

LYRA

Ze všech sil se snažím uklidnit bušící srdce a donutím se zavřít oči – ne že by to v té tmě něco změnilo. Zatím je to ale jediný způsob, jak se mi podařilo teleportovat, v těch pár případech, kdy to opravdu vyšlo.

V hlavě mi zní vzpomínka na Hádův tichý hlas.

Soustřed' se.

To je těžké, když se zrovna chystám rozplácnout o dno.

Čerpej ze své vnitřní síly, dokud pod kůží neucítíš mravenčení, něco jako energii.

Tentokrát to trvá déle, protože strach mě o ten pocit vždy okrade, ještě než si ho stačím pořádně uvědomit. Žaludek mám jako na vodě, ale nakonec to ucítím.

Vtáhni ji dovnitř, až ucítíš tlak v hrudníku.

U mě to takhle nikdy nefunguje.

Mravenčení se shromažďuje v dolní části páteře stejně jako rozkoš, když mě Hádes nutí...

Představ si místo, kam směřuješ.

Vzpomínka na jeho hlas teď zní naléhavěji.

Protože stále padáš, Lyro. Soustřed' se.

Jenže kam se mám vydat? Kdyby teleportace fungovala a dokázala by nás dostat ven z Tartaru, Titáni by tu už nebyli. Místo toho si tedy představím Booneovo bezvládné tělo ležící na mostě v propletení

končetin. Pokusím se k němu vrátit a pak nás oba dostat pryč od Krona i toho tajemného zvonu.

Uvolni energii.

Tento úkon mě obvykle zradí. Je to jako když vypnou proud ve chvíli, kdy ho nejvíc potřebujete.

Nechám si mravenčení prostoupit celým tělem a snažím se udržet v hlavě obraz místa, kde leží Boone. Vítr v uších ustane a já prudce otevřu oči. Srdce mi buší a na vteřinu si myslím, že tentokrát se mi to podařilo napoprvé a bez vedlejších účinků.

Zklamání je jako facka.

Žádný most. Žádný Boone. Žádný Kronos.

Ale taky nepadám. Stojím... Počkat. Kdy jsem přistála? Jak?

Důležitější otázkou nicméně je, *kde* jsem přistála tentokrát. Zamračím se a otočím se dokola, abych to zjistila. Stísněná podzemní místnost s kamennými zdmi je mi až bolestně povědomá.

Můj pokoj v doupěti Řádu zlodějů v San Franciscu.

Vypadá pořád stejně. Na levném kovovém stole stojí počítač, který mají povolený jen úředníci. Postel tvoří úhledně ustlaná matrace zasunutá do zaobleného výklenku vytesaného do skály. Hromady kořisti z nedávných loupeží, které čekají na katalogizaci, jsou naskládány, jak nejpečlivěji to jde. Dokonce ucítím i povědomý pach – jeskyni, skálu a prací prášek. Jsem háklivá na plíseň, což je při životě v podzemí poblíž oceánu dost velký problém. Klíčem je všechno často prát.

„Co to sakra znamená?“ zeptám se sama sebe tlumeným hlasem. Je to vůbec možné? Opravdu jsem unikla z Tartaru? Pořád však cítím mravenčení, jako bych se ještě nepřemístila.

Skloním hlavu a podívám se na džíny a své oblíbené tričko s dlouhým rukávem. Oboje je z dob, kdy jsem žila v doupěti. Nic zvláštního, jen šedé, měkké funkční tričko, které bylo vždycky pohodlné. V podzemí je stále chladno, i v létě. Nosila jsem ho často. Jenže při svém příchodu do Tartaru jsem ho na sobě neměla.

Začal můj život znovu? Vrátila jsem se do doby předtím... No, ne úplně na začátek. Ale dostala jsem se pryč z toho prokletého místa?

Prudce se napřímím. Hádes. Ví, že jsem v San Franciscu? Vrhnu se ke dveřím.

„Odemkla jsi Hestiin zámek.“

Když za sebou zaslechnu hlas, se skřípěním podrážek se zastavím a skrčím se do obranného postoje. Při pohledu na ženu oblečenou v tradičním řeckém oděvu sebou trhnu. V karminových vlasech, které se jí vlní až k pasu, má zapletený zlatý vavříin.

To není možné.

Zírám na ni a přitom pomalu vstávám z podřepu. Tuto bohyni, která údajně zemřela během Anaxijských válek, kdy bohové a bohyně řeckého panteonu svrhli Dia z trůnu a poté bojovali o jeho místo, jsem dosud viděla pouze na řezbách a malbách. Vědci se každopádně domnívají, že právě její smrt – a nikoli zničení Olympu – nakonec tuto válku ukončila.

„Hestia?“ zeptám se nejistě.

Bohyně domova a krbu. Nejstarší dítě Krona a Rhey. Co dělá v mém pokoji?

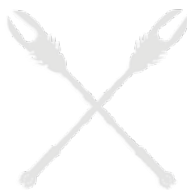
Její úsměv je natolik přirozený a plný laskavosti, že se uvolním a také se usměju. Do mé paniky a strachu se vkrádá druhý záblesk naděje, i když jsem pořád zmatená, jako bych se brodila řekou zapomnění. Je dobré znamení, že je tady, ne? Musí to znamenat, že jsem se nějak dostala z Tartaru. „Můžete... Můžete mi pomoci?“

„Jsem odrazem bohyně, která vytvořila tento zámek,“ prohlásí Hestia. Zámek? To slovo už jednou použila. Hestiin zámek. Zamračeně se rozhlédnu kolem sebe. Jak může být můj pokoj zámkem? „Tomu nerozumím.“

Hestia bliká, jako když blbne signál, a přesto vypadá tak... skutečně. Byla by hmotná, kdybych se jí dotkla?

Radši to nebudu zkoušet.

Natáhne ruce a ukáže na místnost, ve které se nacházíme. „Vítej v Labyrintu.“

4

HESTIIN ZÁMEK

LYRA

Tělem mi projede náhlý šok. Musela jsem jí špatně rozumět. „Labyrint?“ Rozhlédnu se kolem, ale vidím jen zdi svého důvěrně známého pokoje v San Franciscu. „Jsme pořád v Tartaru?“

Každé slovo pronese tak zřetelně, jako by mluvila k dítěti. „Jediný způsob, jak se dostat z Tartaru, je otevřít tento zámek.“

Moje první nelogická myšlenka: *Díky bohům. Z Tartaru se dá dostat.* Okamžitě však následuje myšlenka číslo dvě...

„Co myslíš tím zámek?“ To slovo mi připadá děsivě synonymní se slovem *zajatec* a žaludek se mi sevře. „Co je tím zámek? Jak ho otevřu?“ Vystřelím na ni otázky jako Artemidiny šípy. „Je to součást bludiště?“ Labyrint je přece bludiště, ne?

Hestia, její duch, projekce nebo co to vlastně je, znova zabliká. „Zámek prověří tvou nevinnost. Přeji ti hodně štěstí. Můj zámek otestuje sílu tvé nejhlubší nenaplněné touhy.“

Hlava se mi točí. „Co má sakra nenaplněná touha společného s nevinností?“

Bohyně na mě mrkne a pak se jí na tváři znova objeví úsměv. Tentokrát ve mně ale nevyvolává žádné příjemné pocity. „Vstoupila jsi do Hestiina *zámku*.“

Zamračím se. „To už jsi říkala.“ Další mrknutí, další zablikání. „Vítej v La-“

„To už jsi taky říkala.“

Blik. Mrk, blik.

Kdybych nebyla tak zatraceně zmatená, řekla bych, že už to asi bude dost dlouho, co někdo naposledy mluvil s Hestiinou... nahrávkou.

„Vítej v Labyrintu,“ začne nakonec znova.

„*Eirené, pomoz mi,*“ modlím se k bohyni míru, protože technicky vzato není na koho se obrátit s prosbou o trpělivost.

S povzdechem zkrčím ruce a čekám, jestli mi Hestia poskytne víc informací, když ji nebudu přerušovat. A skutečně, po dalším úsměvu řekne: „Tento zámek může otevřít pouze ten, kdo je ochoten vzdát se toho, co chce nejvíc.“

Sakra. To zní *přesně* jako ty zatracené úkoly, které bohové a bohyně vymýšleli pro Klání bohů. Ale tohle není zas tak zlé, snažím se utěšit sama sebe. Jen jedna jednoduchá zkouška. V Klání jsem zvládla devět úkolů, takže určitě dokážu otevřít jeden mizerný zámek a proplést se labyrintem.

Přikývnu, znova otevřu oči a bušení svého srdce nevěnuju pozornost. Teď se pro změnu na Hestii zlověstně usměju já. *Tak se ukaž.* „Pojďme na to.“

Ona ale ještě neskončila. „V tomto zámku budeš podrobena zkoušce, aniž bys přitom mohla použít své nadpřirozené schopnosti.“

Do prdele. Pak mi dojde zbytek toho, co řekla... „Ne!“

Natáhnu ruku, jako bych ji mohla zastavit. *Nesmí* mi přece vzít schopnosti, kterých se Hádes vzdal a dal mi je, aby mi zachránil život. Mám neblahé tušení, že tady dole je budu hodně potřebovat.

Luskne prsty.

Jemné brnění podobné tomu, jaké jsem cítila během pokusu o teleportaci, zesílí. A víc. A víc. Teď už není příjemné a mění se v bolest, jako když strčíte prst do zásuvky.

Bráním se tomu. Nebo se o to aspoň pokouším. Zatnu pěst a přidržím se toho pocitu v jádru svého bytí – té části, která patří Hádovi. Ze všech sil se snažím udržet si jeho teplo, světlo i jas v temnotě.

Projede mnou náhlý, elektrizující záchvěv.

Pak další, tentokrát tak silný, že se zlomím v pase a zalapám po dechu. Moje moc slábne, rukama se držím kolenou, zrak se mi zamlžuje a okraje zorného pole černají, až vidím jen malý světelný bod.

Tohle světlo *znám*.

Zaplavuje mě a všechno kolem mě září. Je všude, ve mně i venku. Moje moc. Hádova moc. Jenže na rozdíl od chvíle, kdy ze mě Hádes udělal bohyni, tentokrát cítím, jak se ode mě vzdaluje, jako bych sledovala vlak mizící v tunelu. Zmenšuje se a zmenšuje, spolu s ní mizí i veškeré teplo a zanechává mě tady promrzlou na kost.

Před očima se mi vyjasní a s mrknutím a otřepáním se proberu. Plíce se mi s námahou zvedají a pot mi stéká po spáncích. Zjistím však, že jsem dosud neopustila svůj pokoj a strašidelná AI Hestia tam stále stojí s přihlouplym úsměvem na tváři. Ovinu si paže kolem těla a snažím se klidně dýchat.

Už vím s jistotou, co se právě stalo, ale přesto to zkusím. Jediné, co jsem za tu krátkou dobu, již jsem na učení měla, zvládla, bylo rozsvěcení a zhasínání světel. Zasoustředím se na svou smutnou, pokřivenou stolní lampu a mávnu prstem jako čarodějovou hůlkou.

Nic, žárovka nevydá ani záblesk nebo záchvěv světla.

Jsem člověk. Zranitelný smrtelník beze zbraně, a co hůř, Hestia mi ukradla jedinou část Háda, kterou jsem tady dole měla. Ta svině.

„A teď, co se týče toho tvého testu –“

„Počkat, počkat.“ Zvednu ruku. „Kronos mě hodil do díry a já skončila tady. Nechci procházet žádnou bránou ani skládat zkoušku.“

Bliká a mrká, zjevně to nechápe.

Je to k ničemu.

„Prostě mě pošli zpátky, odkud jsem přišla,“ prosím. „Nechci to dělat.“ Další epizoda blikání a mrkání, po chvílce se zase uklidní.

„Jediná cesta ven je vpřed.“

Zatracení bohové s jejich kecy o „jediné cestě ven“ a že „není jiná možnost než soutěžit“. *Vysloužila* jsem si právo už nikdy nehrát žádnou hru a nepodstupovat žádné další testy. To snad není možné.

„Tvou obětí bude splnění tvé nejhlubší nenaplněné touhy,“ prohlásí Hestia.

Rozhlédnu se kolem. Slyšela jsem dobře? „Ehm... Jako že mi to vezmeš, chápu to správně?“

Blik. Mrk. Porucha.

Nevím, proč se pořád obtěžuju s otázkami.

„Jakmile překročíš práh téhle místnosti, vše, co je, přestane existovat – a namísto toho získáš všechno, po čem toužíš.“

„Uhm,“ zamumlám si pod vousy a začnu v místnosti pátrat po něčem, co bych mohla použít k útěku. Možná vrhací kotva?

Šlo by odsud nějak vylézt? „Dej mi jednodušší hádanku, Batmane.“

Jako by se Hestia konečně rozhodla reagovat na jednu z mých otázek, přeformuluje svou odpověď. „Všechno, co existuje v současnosti, bude z tvé paměti vymazáno a nahrazeno novou historií. Tím, co jsi vždycky chtěla nejvíc.“

Narovnám se a upřu na ni pohled. Vztek pramenící z toho, že jsem znova postavena do této pozice, se mi svíjí v břiše jako had, ale nakonec ochabne pod další vlnou paniky. Chce mi všechno vzít. Včetně... Háda?

Ach bohové.

Ach pekla.

Buď proklet, Olympe.

V hlavě hledám tisíce různých odpovědí. Východisko z této situace. Cestu zpět na most. Kronos už pravděpodobně odešel, nejspíš si myslí, že jsem mrtvá.

Ale také se ptám sama sebe...

Co jsem vždycky chtěla nejvíc? Je to snadné. Moje srdce křičí Hádes. *Hádes* je to, co chci nejvíc – vrátit se k němu a k životu, který jsme se snažili spolu začít. To musí být ono, že? Ráda se vzdám svého božství, pokud mi to pomůže vrátit se k němu.

„Máš na výběr,“ řekne Hestia.

„Konečně.“ V návalu obrovské úlevy zvednu ruce.

„Uvnitř mého zámku můžeš přijmout život, o kterém jsi vždy snila. Nebo můžeš tento zámek odemknout a vrátit se zpět do svého skutečného života.“

Úleva mě rychle opouští, ramena mi poklesnou. Tohle není volba, v jakou jsem doufala. „Jak ten zámek otevřu?“

„Musíš se dobrovolně rozhodnout opustit alternativní život, který vytvářejí tvé naděje a sny. Nejspíš ti to bude proti mysli a zlomí ti to srdce.“ Vrhne na mě ještě jeden falešný úsměv porcelánové panenky. „Můžeš začít... teď.“

Hestiin AI duch neslyšně, beze stopy zmizí. Upřu pohled na lampu na mém stole, přimhouřím oči a zamračím se. Proč je to světlo takové... rozmazané, zamlžené? Protřu si oči, ale nepomáhá to. Celá místnost má v sobě jakousi romantickou měkkost. Najednou někdo zaklepe na dveře a já sebou trhnu.

Zarazím se. Mám otevřít?

„Lyro?“ To je Felix.

Copak můj šéf z Řádu ví, že jsem tady? Pak mi to dojde – je to součást zámku. Iluze. V okamžiku, kdy mě ta myšlenka napadne, mi hlavou, přímo za očima, projede ostrá bolest. Zkřívím obličej.

Další zaklepaní. „Lyro? Mám dobré zprávy.“ Snažím se soustředit na slova, která mi k němu vůbec nesedí. Felix by takový výraz v životě nepoužil. Nejspíš ani nechápe význam slova „dobrý“.

Ukážu na dveře a zavolám na neviditelnou bohyni: „Tahle simulace je nedokonalá.“

Jedinou reakcí je další bodavá bolest. I tak její odpověď chápu. Lpět na realitě, pravdě... tady bolí.

Další zaklepaní.

Stále váhám. Hestia říkala něco o překročení prahu této místnosti. Takže bych to asi dělat neměla, že?

Jenže jediná cesta vpřed je skrz. To taky řekla.

Volba, která vlastně není volbou. Musím tím projít. Pokud je ale na druhé straně těch dveří Hádes, i když jen jako iluze, možná se od něj nedokážu odtrhnout a vrátit se do tohoto pekla, které je mou realitou.

Poznámka pro mě samotnou, pokud se mi podaří odtud utéct: vznést stížnost na krutost bohů a mizerné pokyny ohledně všeho, co se týče zámků, úkolů a her.

„Lyro?“ ozve se další hlas. Zalapám po dechu tak prudce, až se začnu dusit.

Byl to...?

Jen matně si uvědomuju, že chvění nervů, které cítím v žaludku, zahání mou bolest. Nohy mě bezděčně donesou ke dveřím, a když je prudce otevřu, uvidím Felixe, jak tam stojí s úsměvem, který je stejně jedovatý jako on sám. Za ním stojí dvě postavy obklopené růžovým zářivým světlem, jež jim dodává téměř andělský vzhled. Lidé, o kterých

jsem snila a za které jsem se modlila každou noc od svých tří let, kdy mě předali Řádu zlodějů, abych splatila „naše“ rodinné dluhy.

Realita je bohužel taková, že kvůli kletbě, kterou na mě Zeus uvalil, když jsem byla ještě miminko – že budu nemilovatelná –, použili dluh jako záminku, aby se mě zbavili. Nebo jsem si to aspoň vždycky myslela.

„Mami?“ zachraptím a hrdlo se mi ucpává slzami. „Tati?“

5

NIKDY NESMÍŠ SNÍT

LYRA

Brad a Jessica Keresovi. Stojí přede mnou. Konečně si pro mě přišli. Nikoli Hádes, ale moji rodiče.

Hlavou mi projede další bodavá bolest a já mám pocit, že se mi srdce rozpadlo na dvě části. Než jsem potkala Háda, chtěla jsem jen tři věci: zbavit se kletby, osvobodit se od Řádu a mít opravdickou rodinu. Bude přání, které mi Hestia splní, to, po kterém jsem toužila nejdéle?

„Tys ale vyrostla!“ zašeptá maminka.

Mlhavost iluze mi znemožňuje rozeznat detaily. Mám pocit, že procházím snem, a přesto vše, co se týká obou rodičů, dychtivě vstřebávám. Máma je drobná, má hnědé vlasy, u kořínek šedivějící, a zelené oči se zlatým středem – jako já. Otec je vysoký pupkáč s postavou, která připomíná Santa Klause. Po něm mám havraní barvu vlasů, oči má však hnědé. Zdá se, že po něm jsem nic dalšího nezdělala.

Kdysi jsem si při usínání představovala přesně tento okamžik. Chvilí, kdy se pro mě vrátí.

Otec ke mně natáhne třesoucí se ruku. „Přišli jsme si tě odvést domů, zlato.“

Oči má plné naděje, ale kolem nich se mu rýsují hluboké vrásky, jako by je tam vyryl čas. Je tohle jen hra? Nebo jsem jim skutečně chyběla každou noc, tak jako oni chyběli mně? Zajímalo je, co asi dělám? Představovali si, jak kradu? Modlili se za moje bezpečí?

Všechno je to lež, snažím se říkat si a bolestí sebou cuknu. Nevěř tomu.

Věřit tomu je mnohem... příjemnější. Nezraňuje mě to. Je to hřejivé a každou vteřinou reálnější, takže je čím dál těžší přesvědčit mysl, že je to celé podvod.

Jediný důvod, proč by mohli být tady v doupěti, je, že přišli splatit dluhy naší rodiny a vzít si mě domů... Možná jsem se mylila. Možná jim na mně záleží.

„Jste opravdu tady?“ zeptám se.

Je to můj hlas?

Zní divně. Jako automat recitující naučené repliky.

Tohle navíc není otázka, kterou bych jim měla položit. Chci se zeptat, jak mě tady pro bohy mohli nechat tak dlouho. Jak mohli od tříletého dítěte žádat, aby splácelo jakýkoli dluh. Chci vědět, proč z Diovy kletby obviňovali mě. To má matka ho naštvála, když jí v jeho chrámu vytekla plodová voda. Je to zatraceně její vina.

Mám hromadu dalších otázek.

Matka přikývne, sundá ruku z úst a usměje se na mě skrz slzy. „Ano, zlato,“ řekne. „Opravdu jsme tady.“

Přistoupí blíž, otevře náruč a pokyne mi.

Cítím v sobě tlak, jako by se blížila migréna. Víím, že bolest něco znamená, ale nevím co. Neříkala Hestia něco o prahu? Možná si to jen špatně pamatuju.

Těžce polknu a podaří se mi zůstat na místě, aspoň na okamžik se však natáhnu po matčině ruce. Zavřu oči, protože i ten nepatrný dotek ve mně vyvolává pocit štěstí. Zalije mě vlna příjemného tepla.

Všechny ty kousky mého srdce, které se rok po roku odlamovaly pokaždé, když nepřijeli, si opět nachází své místo a skládají se dohromady. Znova je celé, jako by s ním nikdy nic nebylo.

Po tváři mi steče slza. Smutek nemusí vždy pramenit ze ztráty někoho blízkého – může pocházet také z poznání, že vám ten člověk vlastně nikdy nepatřil.

Byla jsem na ně strašně naštvaná, ale teď si jen přeju, aby tohle byla pravda. Můžu mít obojí, ne? Je i Háda.

Další bolavé štípnutí – tentokrát slabší. V zadní části hlavy mi tichý, sotva slyšitelný hlásek šeptá, že tady něco není v pořádku. Že to není

správné. Že to není skutečné. Mám přece nové sny a novou rodinu. Ta myšlenka je ale slaboučká. Nejasná, vzdálená a každou vteřinou tišší a mlhavější.

Matka mi stiskne ruku. „Pojďme domů, Lyro.“

Kousek mé mysli stále bojuje proti tomuto... nátlaku... je to však jen malá část, a tak překročím práh a vrhnu se do náruče svých rodičů. Pochybovačný, varovný hlas zmizí.

Všechno, co se nedávno stalo – Klání bohů, Hádes, Tartar – najednou je tak zřejmé, že to byl jen sen. Noční můra. Stále jsem v Řádu, stále prokletá, stále splácím náš dluh... a přesto mě rodiče přišli osvobodit a vzít mě domů.

„Pojď, zlatíčko,“ řekne táta hlasem chvějícím se slzami. Odkáže si.

Než mě odvedou, Felix mě pevně obejmě. Je to trochu nepříjemné, protože Felix není a nikdy nebyl objímávací typ, ale nakonec mu objetí opětuju.

„Můj malý mistr zloděj,“ zašeptá mi do ucha.

Mistr zloděj? Snažím se odtáhnout, bolest za očima se znova stupňuje. Protože tohle není pravda. Nejsem mistr zloděj. Jsem...

Jeho tvář se trochu víc rozostří, zrudne a podivné teplo zmírní bolest mé hlavy.

Najednou si vzpomenu, že věci jsou přece úplně jinak. Nebo... ne najednou. Spíš jako by to poznání prostě bylo hluboko ve mně. Patřila jsem sem.

Felix se přes moje rameno dívá na rodiče. „Měli byste být pyšní. Je jednou z našich nejlepších. Hned po Booneovi.“

Opravdu?

Hrud' se mi dme hrdostí a hlavou mi prolétávají vzpomínky na mé úspěchy. Jsem jedna z nejlepších zlodějek, jaké kdy měli.

Odstoupím a usměju se na Felixe. „Říkáš to jen proto, že chceš opravit ty tabulky.“

Tabulky? Já přece tabulky nedělám. To je práce úředníků. Proč jsem to řekla?

Za očima mě bodne a na okamžik krátký jako mávnutí křídel kolibříka, se mi zdá, že se Felixova tvář mění v něco... nelidského.

Jsou to zuby? Viděla jsem ostré zuby?

V mžiku se zase usmívá a s tím mizí i má bolest. Musel to být jen trik toho příjemného osvětlení.

Zavrtí hlavou a mlaskne jazykem. „Tvůj odchod bude pro doupe velkou ztrátou.“

To mě dojímá. Na tomto místě jsem strávila tolik let. Když od něj odstoupím, matka mě vezme za ruku a otec mě obejmě kolem ramen. Společně odcházíme dlouhou kamennou chodbou plnou různých zákoutí a tajných skrýší, ukrytou pod San Franciscem.

Brzy dorazíme na místo, kde musí nováčci shromažďovat gumové holínky a baterky pro zloděje, kteří se vracejí nebo odcházejí z našich podzemních tunelů. Pomáhám rodičům najít pár, který jim padne, a pak si sama vezmu jednu z baterek. Zvuk běžících nohou mě přiměje ohlédnout se.

Narovnám se.

Boone.

„Lyro,“ zavolá.

V okamžiku, kdy vysloví mé jméno, se mi rozostří zrak a přijde další vlna vzpomínek. Boone a já...

Jsme partneři.

Nejlepší přátelé a víc než jen to. Když pracujeme spolu, jsme neporazitelní.

6

MÉ SRDCE JE TAK DALEKO

LYRA

V růžovém světle je obraz Boonea ostřejší než všechno ostatní. Na sobě má tmavé džíny a mikinu s kapucí, jako by byl zrovna venku na průzkumu terénu.

Přistoupí ke mně a pronikavý pohled svých tmavých očí upře přes mou hlavu k mým rodičům. Ví, jak dlouho jsem na ně čekala.

Boone na své rodiče nikdy nečekal.

Podle toho, jak o nich mluvil, když už se o nich výjimečně zmínil, pro něj byli ztělesněním zla, a výraz na jeho tváři teď odráží obavu, že moji rodiče by na tom mohli být stejně. Slyším, jak si otec odkašlává a přešlapuje.

Můj táta není žádné tintítko. Pamatuju si, že býval automechanikem, a až na ten pupek ho léta práce zanechala v dobré kondici. Nicméně se nedivím, že znervózněl. Boone – se svou výškou, svaly a strništěm trochu tmavšího odstínu hnědé, než má vlasy – dokáže působit vskutku hrozivě. K tomu přispívá i motorkářské oblečení, které obvykle nosí – kůže a džínovina –, v kombinaci s až hmatatelnou aurou „něco zkus a uvidíš“. Většina lidí na ulici se od něj drží dál.

Což je legrační, protože ve skutečnosti je to srdcař. Srdcař, který se o sebe umí postarat a je nejlepší mistr zloděj, jakého Řád měl za několik století. Přesto...

Boone o mé rodiče nejeví žádný zájem a pohledem se vrátí ke mně. „Tos chtěla odejít bez rozloučení, Lyro?“ zeptá se tiše.

Volnou rukou ho chytnu za bundu a přitáhnou k sobě. „Věděla jsem, že si mě najdeš,“ zašeptám.

Oficiální partnerství jsou v Řádu přísně zakázána stejně jako randění, ale to jsme s Booneem nikdy ani nezvažovali. Řád nechce, aby se členové rozptylovali osobními vztahy, protože potřebuje využít všechny možné kombinace svých zdrojů. S Booneem si proto v zákulisí přizpůsobujeme věci tak, aby nám to vyhovovalo. Pravdou je, že když se takhle scházíme, dost tím riskujeme.

I když je pravda, že Boonea ani mě porušování pravidel nikdy dvakrát netrápilo.

Znova se mi podívá přes hlavu. „Omluvte nás na chvíli.“

Odtáhne mě ven, zpátky k odbočce v chodbě. Pak polkne. Z takové blízkosti vidím, jak se mu při tom pohybuje ohryzek, všechny detaily jsou zřetelné.

„Přišli si pro tebe?“ zeptá se.

„Před chvílí.“

Boone mě zatahá za dlouhé vlasy, což mě na vteřinu znejistí. Neměla jsem je předtím svázané do drdolu? Nebo... ostříhané? Nemívala jsem dlouhé vlasy.

Boone přeruší mé myšlenky a bolest rychle zmizí. „A co bude se mnou?“ zeptá se.

To mě přivede k jiné pochybnosti a na vlasy zapomenu. Zkoumám tvář svého kamaráda. Nikdy nebývá zranitelný. Částečně kvůli tomu, že se celý život učil na zloděje, a částečně proto, jaký ve skutečnosti je. Přesto mu v očích vidím náznak obav. Protože mi to *dovolí*.

„Felixe jsem se přece nemohla zeptat, kde jsi.“ Ne aniž bych Booneovi, který tu musí zůstat, zkomplikovala život. „Chtěla jsem tě odchytil, až půjdeš zítra večer okouknout ten kšeft. Je to ten obchod s diamanty, že?“

Trochu uvolní svá široká ramena. „Ty o tom víš?“ Normálně spolu o projektech, na kterých nespolupracujeme, nemluvíme.

„Co myslíš?“ vyzývavě zvednu jedno obočí.

S přimhouřenýma očima se usměje. „Tohle jsem ještě ani nena hlásil.“

Pokrčím rameny. „Jsem sakra dobrá v tom, co dělám.“

Boone se široce usměje, oči mu září nad křivým nosem, který si zlomil dřív, než jsem ho poznala, ještě jako člen dallaské smečky. Pak pomalu zvažní. „Takže tohle je sbohem?“

Nikdy jsme nemluvili o tom, co by se stalo, kdyby jeden z nás odešel, ale zmínil se mi, že až se dostane ven, začne se chovat slušně, využije své schopnosti a otevře si soukromou bezpečnostní agenturu.

„Napadlo mě, že bys mohl potřebovat pomoc s tím svým novým podnikáním.“ Boone ustoupí a zkoumá můj výraz, jako by mě podezíral, že si z něj utahuju. „Myslíš to vážně?“

Možná už ho ten nápad přešel. Pokrčím rameny. „No, něco o tom vím. A v kancelářské práci jsem lepší než ty.“

Kancelářská práce. Zamlžené světlo za ním a kolem něj se zableskne v dalším záchvěvu bolesti za mýma očima. Proč bych měla něco vědět o kancelářské práci? Tu přece dělají úředníci.

Jenže pak se Boone znova usměje a tentokrát se jeho úsměv neztratí. „Jdu do toho, parťáku.“

Zasměju se, protože přesně tohle jsem mu řekla, když mi poprvé nabídl spojenectví.

Sám pro sebe si přikyvuje a já vidím, že už vymýšlí, jak to bude fungovat. „Bohové pro nás musí mít nějaké plány, Lyro.“

Bohové...

Bohové mají plány...

Další záblesk v mlze a zatímco se mi ta slova honí hlavou, zasáhne mě vlna bolesti. V mysli mi probleskne obraz stříbrných očí ve smrtelně vážné tváři.

Hádes.

Jeho obraz však zmizí stejně rychle, jako se objevil, spolu s ostrou bolestí, kterou vyvolal, a já mám v sobě znova ten divný, zmatený pocit. Téměř jako v horečce.

„Takže...“ Promnu si ruce.

Jdeme do toho. Mám plány do budoucna. Strach, který jsem celý život potlačovala – co budu dělat, až skončím u Řádu zlodějů –, pomínl. „Můžeme si promluvit zítra večer, až si domluvíš další kšeft. Vymyslíme, co budu dělat, než splatíš dluh.“

„Dlouho čekat nebudeš,“ odvětl Boone.

Jeho lupičské úspěchy jsou bezkonkurenční, takže mě to ani nepřekvapuje. Tiše vydechnu úlevou. „Kdy?“

„Uvidíme se zítra.“

Zhoupnu se na patách, protože si nejsem jistá, co tím myslí. „Abychom probrali budoucnost?“

Zavrtí hlavou. „Svůj dluh jsem splatil už před dvěma lety.“

„Dva roky...“ Sakra. Jak to, že o tom nevím? Vzhledem k tomu, jak je dobrý, jsem to mohla tušit. Ale já jsem stejně dobrá.

„Mám schované úspory, o kterých nikdo neví. Dost na bezproblémový začátek.“ Koutky se mu zvednou do úsměvu. „Víc než to.“

Když na to přijde, taky něco mám. Zamračím se. „Proč jsi tedy neodešel?“

Pokrčí rameny. „Nebylo kam.“

Bohové, jak život dokáže být krutý. V Řádu to nebylo tak hrozné, ale ani žádná vánoční idylka a procházka růžovým sadem. A on neměl kam jít.

Já mám aspoň rodiče. „To je mi líto,“ řeknu tiše.

Zavrtí hlavou. „To nemusí. Hermés dává svým zlodějům všechno, co potřebují, takže nás dva dal pravděpodobně dohromady právě kvůli tomuhle. Sám bych svůj podnikatelský plán uskutečnit nedokázal.“

Potřebuje mě. To mi tady říká. Že mě potřebuje.

Moje srdce je jako ukazatel stavu baterie na počítači. Díky mým rodičům se téměř naplnilo, ale teď je natolik nabitě energií, že prakticky září.

„Takže...“ zašeptám trapně přidušeně. „Zítra?“

Nabídne mi ruku k potřesení. „Zítra, parťáku. Přijdu k tvým rodičům a promluvíme si. Vymyslíme, jak založit firmu. Dobře?“

Nový život...

Rodina. Svoboda. Budoucnost.

Je mi, jako by se všechny svátky v kalendáři sešly na moje narozeniny a já dostala všechno, po čem jsem kdy toužila.

S novým tlakem a bodáním se však zase ozve bolest hlavy, která na mě kdesi neustále číhá.

Všechno ne. Slabý hlásek ve mně mává červenou vlajkou. Zakroutím hlavou, jako bych se snažila setřást něco, co si nemohu úplně vybatit.

Existuje něco, co chci ještě víc. Vím to. Něco, co je teď v mé mysli nedosažitelné. Něco, co souvisí s Hádem...

Boone chytne moji ruku a ten pocit zmizí. Zasměju se a stisk opětuju, ale bolest za očima mě neopouští. Nevšímám si jí.

Z tohoto si užiju každou vteřinu.

Možná mi začíná migréna? Nikdy jsem migrénou netrpěla, ale slyšela jsem, že může způsobit světloplachost.

Pravděpodobně myslím na Háda jen proto, že je spojován s předzvěstí konce. Koneckonců, je těžké uvěřit, že mi tohle všechno nebude odebráno. Měla bych být nadšením bez sebe, tak proč mám pocit, že něco není v pořádku? Možná je všechno, co se děje, tak dobré, tak dokonalé, že tomu prostě jen nemůžu uvěřit. Tohle musí být ono. Nebo ne?

Boone se naposledy usměje a pak mě lehce popostrčí směrem k rodičům, kteří na mě čekají, aby mě odvezli domů, a pravděpodobně se diví, co se to tady děje. „Uvidíme se zítra.“

Když zatočím za roh, vidím své rodiče na konci chodby. Stojí ve stínu a růžové světlo na ně nedosahuje, takže si se mnou asi zase hraje představivost.

Protože bych odpřisáhla, že tam, kde by měli mít oči, na okamžik vidím jen prázdné dülky.

7

DOMOV JE LEŽ

LYRA

Táta vystoupí ze stínu a přiblíží se k jednomu ze svícňů, které osvětlují chodby. Dar od Herma, modrý plamen, jenž nikdy nevyhasíná, osvětluje všechny domy zlodějů a na tátovy rysy vrhá odlesky růžového oparu.

Určitě jsem měla halucinaci – jeho oči nejsou prázdnými důlky. Jsou normální a táta se dokonce usmívá, takže se mu v jejich koutcích dělají vrásky. Začnou mě z toho bolet mé vlastní oči.

„Připravená jít domů?“ zeptá se.

Domů.

Konečně! Ten pocit se mi vryje do srdce i duše a zahalí mě jako ta nejměkčí a nejteplejší deka. Zhluboka se nadechnu. „Ano, jsem.“ Popadnu jednu z baterek a vedu rodiče přes několik dalších tmavých zákrut, až dorazíme k pevné betonové zdi.

„Setkala ses někdy s Hermem osobně?“ nadhodí moje matka zvědavě, zatímco skrytými dveřmi procházíme do tunelů, kde je namalován jeho obraz.

„Ne –“

Ostré bodnutí bolesti v lebce přijde dřív, než se mi v mysli mihne neurčitý obraz. Působí jako vzpomínka, ale tou přece být nemůže, protože v něm stojím na jakési plošině, obklopená horami a bílými chrámy. Spoustou chrámů.

A přede mnou nestojí Hermés, ale Hádes, oblečený v džínech, modré košili s vyhrnutými rukávy a vysokých botách.

Hádes.

Připadá mi to jako vzpomínka, ale vím jistě, že s tímto bohem jsem se nikdy nesetkala.

Zavřu oči a přitlačím si dlaně na spánky, abych obrazy ve své mysli srovnala do nějakého pořádku. Snažím se je protlačit přes narůstající bolest. Mám neurčitý pocit, že místo, na kterém jsem stála, byl Olymp, což nedává vůbec žádný smysl. Lidi na Olymp nechodí.

Čím víc se snažím si to vybavit, tím horší bolest přichází. Narůstá a narůstá, až se mi zvedá žaludek, a spolu s bolestí mi v hlavě víří obrazy, dokud nemám pocit, že se vznáším v moři zmatku.

„Nechali jsme tvůj pokojíček přesně tak, jak byl, když jsi od nás odešla,“ přeruší mé myšlenky táta.

Spustím ruce ze spánků a nechám obrazy zmizet. Bolest okamžitě poleví. Asi je lepší přestat se snažit vyvolávat v sobě vzpomínky, které neexistují. Stejně to byl určitě jen sen.

Namířím baterku na tátu a zarazím se.

Zuby.

Než mu paprsek osvětlil tvář, zahlédla jsem v temnotě ostré, zvířecí zuby. Co to má znamenat? Pokusím se k němu nenápadně přiblížit, abych se mohla podívat lépe, ale rysy jeho obličeje zůstávají stejné, i když jsou v temnotě mírně rozostřené.

„Doufali jsme, že se vrátíš domů dřív,“ pokračuje, „ale protože jsme až doteď nesehnali dost peněz, napadlo nás, že by možná bylo hezké, kdyby sis vybrala všechno nové.“ Zamrkám na jeho křivý, mírně rozpačitý úsměv. Žádné tesáky.

Skvělé. Teď mám ještě i vidiny.

Musí to být šokem z toho, jak rychle se všechno seběhlo. Co nevidět se s tím srovnám. Rodičům zatím nebudu nic říkat, jen by si dělali starosti.

Táta mě vezme za ruku a táhne mě za sebou. „Jsem si celkem jistý, že do postele, kterou jsme pro tebe měli, když ti byly tři, se už nevejdeš.“

Zasměju se. „To asi ne.“

Pak už stojíme na chodbě v domě. V mém bývalém domově. Na jednu zmatenou vteřinu mám pocit, jako bych jen zavřela oči, a když jsem je znova otevřela, ocitli jsme se tady. Čím déle o tom však přemýšlím, tím jasněji si vybavuju, jak jsme vyšli z tunelů, zavolali taxíka, jeli autem – všechno.

Bože. Asi mi to nadšení trochu leze na mozek.

Následuju rodiče úzkým prostorem, ale zastavím se, abych si prohlédla obrázky na stěnách. Nepamatuju si, co tu bývalo dřív, ale teď tu visí zarámované fotky... mě. Všechny jsou pořízené z dálky a zachycují různá věková období.

Mě, jak jsem vyrůstala.

Natáhnu ruku, přeježu prstem po hladkém skle a silně se kousnu do rtu. To mě celou dobu sledovali?

Máma mě pohladí po zádech a já se musím ovládat, abych neucukla. Na doteky nejsem zvyklá. „Víme, že jsme neměli, ale...“

Polknu a přikývnu.

Potom se nechám odvést k místnosti na konci chodby a ve dveřích se zastavíme.

„Je tu dost místa na pořádnou postel,“ prohlásí táta, který stojí za mnou a dívá se mi přes rameno.

Máma mě chytne za ruku a stiskne ji. „Zahlédla jsem tvůj pokoj v... ehm... doupěti. Zdálo se mi, že tam máš dost malou postel. Možná bys ocenila trochu víc prostoru.“

S další vlnou bolesti mi hlavou probleskne křišťálově jasná představa. Je to obraz velké postele s šedým, hedvábným povlečením v pokoji v mužském stylu s okny od podlahy ke stropu a výhledem na San Francisco. Kradla jsem snad někdy v bytě nějakého prachatého kreténa? Nepamatuju si to.

„Lyro?“ osloví mě máma.

Její hlas zahání bolest, jako by ani nikdy neexistovala, a já se usměju. „Manželská postel se mi pro jednu osobu zdá moc velká. Stačila by i nějaká střední, stejně se budu cítit jako královna.“

Královna.

Neznamená pro mě to slovo něco jiného? Nového? Máma se podívá na tátu a trochu uvolní ramena, jako by se jí... ulevilo.

Cítí úlevu kvůli velikosti postele?

Možná si velkou postel nemůžou dovolit a jen se snaží vynahradit mi všechny ty ztracené roky.

„Když o tom tak přemýšlím, menší by určitě byla lepší,“ konstatuju. „Po tolika letech v malé posteli bych se ve velké nejspíš cítila trochu ztraceně.“

Vrásky kolem máminých očí se uvolňují. „Jak chceš, zlato.“ Na-dechne se a vydechne. „Pořád máš ze všeho nejradši špagety?“

Cokoli, co nechutná jako piliny. Pokud jde o stravování, Řád je vůči svým chovancům dost lakomý. To jí ale neprozradím. „Jasně.“

Oči se jí rozzáří. „Tak já začnu vařit.“ Odspechá chodbou pryč.

Táta ji sleduje se smutným úsměvem.

„Jak se doopravdy jmenuju?“ zeptám se ho. Ta otázka přijde tak nečekaně, že i mě samotnou trochu překvapí.

Táta se zamračí. „Ty si to nepamatuješ?“

Zavrtím hlavou. „Byla jsem moc malá a od té chvíle jsem byla vždycky jen Lyra.“

„Jasně. Samozřejmě,“ zamumlá si téměř pro sebe a nervózně se rozhlédne kolem.

Copak si to nepamatuje? Jak je to možné...

„Alani.“

Narovnám se. „Alani?“ vyzkouším, jak to zní. V ústech to působí zvláštně, ale roztomile melodicky.

Přikývne a pozorně mě sleduje. „Byl to nápad tvé mámy.“

„Líbí se mi to.“

Vysloužím si tím další úsměv. Usmívali se moji rodiče vždycky takhle často?

Zrovna si tě přivezli domů. Jasně že jsou usměvavější než normálně.

Co je to se mnou? Byla jsem v Řádu moc dlouho, vycvičili mě, abych lidem nevěřila a nikomu nedůvěřovala. To bude ono. To ve mně je problém.

„Chceš, abychom ti tak říkali?“ zeptá se táta s nadějí v hlase, jenže...

„To asi ne,“ vysoukám ze sebe pomalu. „Už jsem si zvykla na Lyru.“

„Chápu,“ zvedne ruce. „Jak chceš.“

„Brade?“ zavolá máma z kuchyně.

„Už jdu,“ odpoví, načež mi trochu neohrabaně zamává a nechá mě samotnou.

Otočím se a projdu se po pokoji. Opravdu se tady nic nezměnilo. Malá postel – spíš pro batole než pro dospělého. Dřepnu si a zvednu tmavovlasou panenku, kterou si ještě pamatuju. Jako tříletá jsem ji považovala za velmi krásnou – s vlnitými vlasy, velkýma hnědýma očima a dospěláckým oblečením –, teď však vidím jen potrhane hadry. Byla z druhé nebo třetí ruky, ale teď je mi to jedno. Byla moje oblíbená.

„Ráda tě zase vidím,“ zašeptám, uhladím jí vlasy a položím ji zpátky k vybledlému plastovému domečku.

Vstanu a s rukama v bok se pomalu otočím kolem. Jaké změny bych tu chtěla udělat?

Nic příliš drahého, možná jen jednoduše bíle vymalovat stěny. Moje oblíbená barva byla vždycky modrá, takže postel s modrým povlečením a možná bílým nebo tmavě modrým přehozem by byla fajn. Nebo možná... šedé hedvábí.

Znova si v mysli vybavím tu postel, tentokrát ještě jasněji, a mozkiem mi projede další bleskový záchvat bolesti. S obrazem přicházejí i živé detaily. Hedvábný pocit na mé kůži, vůně, která se z ní line – svěží prádlo, čokoláda a... kouř? Jako z táboráku. Proč kouř?

Další detaily se valí tak rychle a jsou tak realistické, že se mi z toho zrychlí dech – silná paže mě objímá kolem pasu a přitahuje si mě k pevné hrudi. Hluboký hlas v mém uchu mě rozechvívá a nutí vzdychat. Nerozumím, co říká, ale vím, že jsem... šťastná.

Kdo to je? Nikdo. Nikdy jsem nic takového s nikým nezažila. Nikdy.

Přitisknu dlaně na pulzující spánky a zavřu oči. „To jsi nemohl počkat do rána?“ zamumlám ve vzpomínce a ve svém ospalém hlase slyším úsměv.

Pak se převalím a ztuhnu.

8

NEŽ NASTAL MŮJ ČAS

LYRA

Do stříbrných očí, které na mě hledí s ospalým obdivem, spadne pramen havraních vlasů.

Hádes.

Srdce se mi sevře a hlavou mi proletí ostrý blesk bolesti, jako když plamen sežehne suchou trávu. Mlha se rozplyne, z mysli mi spadne závoj iluzí a odhalí pravdu. Hádes.

Můj domov je u *Háda*. Žiju s bohem smrti, králem Podsvětí. Vlastně... už není králem.

Já jsem královnou.

Roztočím se ve svém holčičím pokojíčku a teď už všude kolem sebe vidím zářivé mihotání kouzel a klamů. Tato verze mě, mého života... není skutečná. Přesně tak, jak Hestia slíbila, ukázala mi něco, co se nikdy nestalo. Ukázala mi jinou budoucnost. A ano... tato budoucnost splnila všechno, o čem moje mladší já kdy snilo. Mohla jsem v ní být dokonce i šťastná.

Jenže tohle není moje budoucnost.

Ne ta, kterou si vybírám. Ne ta, ke které se zoufale potřebuju vrátit za tou zatracenou bránou.

Není a už nikdy nebude.

Zavřu oči a snažím se poprat s tím náhlým rozčarováním. Bolest v hlavě přechází v pulzování, jako by se realita ze všech sil snažila vypudit ze mě ten falešný příběh. Protože právě po tomhle jsem kdysi

tak toužila – po lásce rodičů. Ještě větší šok, který se mnou otřese jako zemětřesení, co by rozvlnilo i samotné základy San Francisca, však přijde, když si uvědomím, že to, čeho budu litovat nejvíc, je...

„Lyro?“ ozve se za mnou Booneův hlas.

Otočím se a spatřím ho ve dveřích. Za ním vykukují ustarané tváře mých rodičů.

Ruka mi vystřelí ke krku, jako by chtěla potlačit žal, který mi při pohledu na Booneovu tvář sevře hrdlo.

Alternativní život se mísí se skutečnými událostmi a já najednou nade vši pochybnost vím, že Boone je pouze kamarád z mého předchozího života. Nikdy jsme nebyli partnery ani nejlepšími přáteli. Jen jsem si to tehdy zoufale přála.

Jenže teď už to nechci. Od těchto snů jsem bez váhání odešla ve chvíli, kdy jsem dala své srdce Hádovi.

Tento Boone zřejmě něco vyčte z mého výrazu, protože téměř automaticky natáhne ruku a prohlásí: „Máme spolu založit firmu...“

Zavrtím hlavou. „Není to skutečné. Nic tady není skutečné.“

„Prosím,“ vydechne zlomeně. „Jsi moje jediná opravdová kamarádka. Sám to nezvládnú.“

„Promiň.“ Polykám slova a potlačuju slzy, které se mi derou do očí.

Je mi to líto, protože teď, když vidím šálení Hestiina testu, vím, že k této budoucnosti by nikdy nedošlo.

Moji rodiče by se pro mě nikdy nevrátili. I kdybych splatila jejich dluh, pochybuju, že by mě přijali zpátky. Nevím, jestli mě kdy milovali, zda jsem jim chyběla nebo zda na mě vůbec pomysleli potom, co mě odložili do Řádu, aby mohli žít bez dluhů a bez prokletého dítěte.

Ale Boone...

Budoucnost s ním byla... možná. Moje úřednické dovednosti by se mu při rozjezdu podnikání hodily. Chtěl by to i on? Byl to i jeho sen?

Teď zavře oči, protože ví, že svůj názor nezměním.

Ustoupím o krok dozadu, zvednu pohled ke stropu a dívám se kamkoli, jen ne na něj. „Dobře, Hestie!“ zavolám. „Pusť mě ven.“

Z prostoru u dveří se ozve zasyčení. Tváře mých rodičů za Booneem se... rozpouštějí. Jako vosk svíčky. Barvy jejich kůže, vlasů a očí

se slévají dohromady. Hrdlo jsem už předtím měla stažené emocemi, ale teď se mi navíc sevře hrůzou, až skoro nemůžu dýchat. Spatřím totiž, co je pod tou falší.

Protože moji rodiče nejsou jen iluze... jsou to přízraky.

Ach. Bohové.

Ve svých snech tu nejsem v bezpečí. Někdo mě sleduje. Myslela jsem si, že starověké příšery byly ze světa vymýceny přibližně ve stejné době, kdy byli Titáni uvězněni v Tartaru. Asi také uvízly tady dole a čekají na další oběti.

A Kronos mě jim předhodil jako návnadu.

Když iluze konečně zmizí, rodiče stojí za Booneem ve své skutečné podobě. Chorobně bledá, šedivá kůže jim pokrývá antropomorfní těla – hubená, s dlouhým trupem a lidskou hlavou. Stojí na dvou přehnaně dlouhých nohách a mají dvě ruce, kterými se téměř dotýkají země. Tím však jakákoli podobnost s lidmi končí.

Šlachovité prsní svaly se jim pod kůží mění v něco jako kořeny stromů, které se vinou kolem klíčních kostí a vedou po krku až k obličejí. Místo nosu mají jen vrásky, místo očí prázdné oční důlky a vysoká čela jim na temeni přechází v jakýsi hřeben. Ústa příšer vypadají lidsky, ale jsou plná špičatých tesáků.

To, co jsem zahlédla předtím, nebyla halucinace.

Začni už zatraceně věřit svým instinktům, Lyro.

Oba najednou otevřou děsivé tlamy dokořán a odhalí něco ještě děsivějšího – ostré zuby přejdou do jakéhosi zobáku, odporného, růžového a po celé délce lemovaného zuby, kterými na mě nebezpečně cvakají.

Instinktivně sáhnu na záda po sekerách, ale nejsou tam. V tu chvíli si vzpomenu, že mě brána Tartaru připravila o zbraně a že mě Hestia zbavila nesmrtelnosti.

Sakra. Sakra. Sakra.

S pohledem upřeným na chňapající potvory se snažím přemýšlet. Je tu vůbec něco, čím bych se mohla bránit?

Pokud nepočítám panenku, jejíž plastové špičaté nožičky by se daly použít k bodnutí, nemám nic, čím bych proti přízrakům mohla bojovat. Sakra.

Možná že kdyby vešli do pokoje, mohla bych proběhnout kolem nich. Jenže Boone blokuje dveře.

Zarazím se.

Boone není zahalený závojem kouzla a po celou dobu, co jsem tady, je naprosto jasný a skutečný. Mrknu na něj. Jak to, že se ještě nezměnil v příšeru? Je to v téhle iluzi nějaká NPC postava? Stojí nehybně, se zavřenýma očima.

Jeden z příznaků zvedne dlouhou končetinu a ruka na jejím konci se vytvaruje v jakýsi meč. Do hajzlu. Ti zkurvysyni fungují jako transformeři? Není to jen přelud?

Zaujmu bojový postoj – nohy rozkročené, ruce zvednuté, připravená na útok –, ale příšera, která před chvílí byla mou matkou, ustoupí a namíří hrot meče na Booneovu páteř. I když nemá oči, cítím, že se dívá přímo na mě.

Je to výhružka.

Boone je *skutečný*.

Hodil snad Kronos do propasti i jeho?

Kretén.

Zvednu obě ruce. „Boonee,“ zašeptám.

Pomalou otevře oči a zmateně se na mě zadívá.

Probohy. Je to opravdu on. Boone je tady se mnou. Odkdy? Celou dobu?

Soustřed' se na to podstatné.

Zdá se, že Boone je stále uvězněn ve své fantazii, oči má skelné, nepřítomné a mírně obviňující. Udělám jediné, co mě napadne...

Zapískám.

Je to signál, který znají všichni nováčci. Varování: padni k zemi.

Zároveň se otočím, popadnu panenku a mrštím ji po ozbrojeném přízraku. Bohužel však minu a místo příšery trefím Boonea přímo mezi oči.

Protože on kurva k zemi nepadl.

Hlava mu prudce odletí dozadu. Než se stačí vzpamatovat, vrhnu se na něj a snažím se mu podrazit nohy tak, aby spadl dopředu místo dozadu. Což funguje skvěle, až na to, že dopadne přímo na mě s hlasitým uuuf. I když si nejsem jistá, jestli ten zvuk vyšel z něj, nebo ze mě, protože mi ten náraz úplně vyrazil dech.

„Co to sakra, Lyro,“ zasténá. „Nemusíš mě hned –“

Nad hlavou se mu mihne ten děsivý šedomasý meč. I přesto, že stále nemůže popadnout dech, zvládnu převalit mě i Boonea a narazím zády do zárubně. Aspoň nás ta příšera minula. Její meč uhodil do...

Skály.

Už tu není žádný koberec.

Iluze ložnice, domu a celého San Franciska se rozplizla jako olejomalba v ohni a my ležíme na zemi v obrovském prostoru, který připomíná dílek koláče – na jednom konci je široký a s oblou stěnou, na druhém se zužuje do špičky. Strop tady chybí, nebo ho možná jen nevidím, protože je moc vysoko. Hladké kamenné stěny stoupají do temnoty propasti. Prostor osvětluje pouze zářící koule vznášející se uprostřed nízko nad zemí.

Po zemi jsou rozházené kosti. Bledé, jakoby vybělené sluncem.

Nebo tak okousané, že na nich nic nezbylo.

Kurva.

„Pohni!“ Boone, který se už trochu vzpamatoval, mě obejmě pažemi a několikrát nás převálí ze strany na stranu, zatímco kolem prolétávají další meče, které pokaždé minou cíl a s odporným zvukem se zaryjí do země. Jedním plynulým chvatem nás Boone dostane na nohy a postaví se přede mě, paže roztažené, aby mě držel za sebou.

Nakloním se, abych si lépe prohlédla jejich těla. Kořenovité výrůstky kolem ramen a krku se jim táhnou také po nohách. Zvedne se mi žaludek. Ještě před chvílí to byli moji rodiče.

S nelidským skřekem, který připomíná škrábání nehtů po obrovské školní tabuli, se obě příšery vrhnou do útoku. Boone skočí proti jedné z nich a tlačí ji zpět, zatímco obluda ho mlátí mečovými pažemi – meče jsou ale naštěstí tak dlouhé, že ho zasáhne pouze jejich masitá část.

Druhá příšera se řítí přímo na mě.

Můj raný zlodějský výcvik, včetně sebeobran, naskočí okamžitě. Odrazím bodnutí, chytím ji za předloktí a otočím se tak, abych jí přetáhla loket přes své rameno. Paže se s uspokojivým křupnutím ohne špatným směrem a příšera zařve. Zvuk zřejmě vyprovokuje jejího kamaráda k zuřivosti.

Na opačné straně místnosti zvedne druhá příšera Boonea nad hlavu, drží ho ve vzduchu jako činku a nechce pustit, ač sebou Boone divoce mlátí. Příšera má nejméně dva a půl metru a její paže jsou ještě delší.

Další skřek – tentokrát jiný, téměř zaskočený – zazní od té po mém boku.

Nejprve si myslím, že je to kvůli mně, pak si ale uvědomím, že se bezokými očními důlky dívá někam za mě. Nakonec se svalí na zem a snaží se odplazit, jako by se chtěla schovat.

Otočím se, abych zjistila, před čím se to schovává. Vidím, jak se ke mně rychle blíží další z těch červených krystalů. Tentokrát si ho prohlédnu lépe – třpytí se v tmavě rudém lesku zubatých minerálů, jako krvavá rána trhající realitu. Obejde příšeru a celou mě pohltí.

V příštím okamžiku stojím v Hádově pracovně v našem střešním bytě.

Šok následuje vlna úlevy, jako když se ponoříte do osvěžujícího chladu Tichého oceánu. Rozhlédnu se po známém prostoru a ruce mi mimoděk vyletí k ústům.

Počkat. Je tohle skutečné? Je to další noční můra? Zkouší to se mnou Hestia znova? Špatně odhadla mé nehlubší touhy a snaží se mě znova oklamat?

Tentokrát však okolí není zamlžené jako předtím. Žádný růžový opar. Žádná bolest v hlavě, když myslím na něj nebo na cokoli, co je skutečné. Což znamená, že *tohle* je skutečné. Opravdu jsem tady, v našem střešním bytě. Stejně jako když jsem byla s Hádem ve vodní zahradě.

Nemám ani ponětí, jak je to možné. Nebo je tohle všechno jen iluze. Jedna velká halucinace.

Jenže... ucítím jeho vůni hořké čokolády. Je slabá, ale zřetelná a já se při ní rozzářím radostí.

Je to skutečné.

Jako by to bylo včera, když jsem se probudila u něj v posteli, s jeho vůní po celém těle. Mám pocit, že se každou chvíli objeví, zezadu mě obejmě a rty mi jemně přejede vzadu na krku. Představuju si, jak mě svádí. Provokuje. Říká mi, že jsem jeho hvězda. Rozpaluje mě.

Běžím ke dveřím.

„Háde!“ zavolám. „Háde...“ Zastavím se v půli kroku a zírám na něco, co je... rozhodně špatně.

Prochází mnou mrazivý pocit a krade z místnosti všechno teplo jeho vůně.

Stojím před jeho trofejní zdí, nebo tak tomu aspoň říkám. Je to jasně osvětlená skleněná vitrína postavená tak, aby v ní vynikly vzácnosti, které za ta léta nasbíral. Včetně...

„To není možné.“ Slova mě škrábou v krku.

Protože uvnitř je vystavena dvojice zbraní – dvě sekery se zlatými rukojetmi, jejichž spodní poloviny jsou potaženy tyrkysovou kůží. Čepele jsou stříbrné se zlatými znaky. Kruh se symbolem Ódinovy hlavy odděluje větší čepel sekery od té menší na druhé straně, která tvarem připomíná hrot kopí. Jsou na ní i další symboly. Severské.

Dar od Ódina pro nejstaršího Kronova syna.

Naše sekery. Teď už moje.

Vzali mi je, když jsem vstoupila do Tartaru.

Začínají se mi trást ruce. Dal je sem Hádes poté, co jsem zmizela? Nejsem přece pryč *tak* dlouho. Nebo ano? Tak rychle by to se mnou přece nevzdal. To by neudělal.

Přinutím své třesoucí se prsty otevřít vitrínu, ale stihnu z ní vyndat jen jednu ze seker, než mě oslepí záblesk červeného světla a opět mě pohltí ta krystalická forma. Po další podivné bezhluché vteřině se ocitnu zpět na skalní plošině s přízraky. Jako bych vůbec nikde nebyla. Jedna příšera se stále krčí na zemi, druhá drží Boonea ve vzduchu.

Ta, co je ke mně blíží, okamžitě vyskočí na nohy a sápe se po mně.

Neváhám a madlem sekery ji udeřím do tváře. Skácí se na zem v hromadě dlouhých končetin. Není mrtvá. Aspoň myslím. Příšery jsou tady uvězněné stejně jako já. Pokud nebudu muset, nezabiju je.

Na druhé straně místnosti zařve druhá příšera – ta, co drží Boonea ve vzduchu – tak děsivě, že si chci zakrýt uši, ale nemůžu. Chystá se zlomit Boonea přes koleno, a v tom zlomku vteřiny po ní mrštím svou sekerou. Přísahala bych, že slyším, jak se sekera se zasvištěním několikrát otočí ve vzduchu. Příšeru zasáhne do ramene a hluboko se v něm zasekne za nechutného křupnutí a mlasknutí kostí, krve a masa, které

slyším až na druhé straně komnaty. Házení sekerou je jediná věc, ve které jsem jako zlodějka byla dobrá, a trefila jsem se přesně tam, kam jsem mířila. Není to smrtelná rána.

Příšera stojí, ještě pořád drží Boonea ve vzduchu, a než se skácí na zem, chvíli na mě zírá děsivě prázdnýma očima.

Booneovi se podaří odvalit se o kousek vedle, obdivuhodně hbitě se postaví na nohy a uskočí stranou. Z rány na rameni, kterou jsem přišere způsobila, začne vytékat fuchsiově zbarvená krev. Na zemi se tvoří tmavá louže, a i když příšera není mrtvá, zranění ji zastavilo.

Boone z rány vytáhne sekeru, doběhne ke mně, podá mi ji a zaujme pozici za mémi zády.

„Určitě jich tady bude víc,“ konstatuju.

Boone mi neodporuje. Otáčíme se v pomalých kruzích, díváme se nahoru do tmy a čekáme, až na nás zaútočí další přízraky. Nic se ale neděje.

Místo toho nás oba vyleká pomalé tlesknutí. Přikrčíme se a podíváme se za sebe na oblou zadní stěnu prostoru. Tam, kde předtím byla pevná skála, se nyní rozkládá složitě vyřezávaný oblouk se symboly Hestii – srdcem a krbem, květem drmků a konvicí –, který stěnu rozděluje. Za obloukem, v další obrovské místnosti, stojí několik lidí seřazených do půlkruhu. Kronos mezi nimi není, ale dokážu si docela dobře domyslet, kdo jsou ti ostatní.

Titáni z Tartaru.

Všichni.

9

PANÍ

LYRA

Vyděsí mě nyní již známý skřípavý skřek a chloupky po celém těle se mi jako poslušní vojáčky postaví do pozoru. Další skřek, další a další. Přichází odněkud shora.

Aniž bychom se na tom s Booneem domluvili, sprintem vyrazíme kupředu. Skřeky se mění v kakofonii a přibližují se k nám, provázeny tichým, rytmickým duněním, v němž poznávám mávání křídel. Ti hajzlové umí létat! Jeden z nich se vrhne dolů po naší levici a Boone, aniž by zpomalil, mu nastaví loket. Po dalším hodím sekerou, ale minou. Společně se vrhneme do dveří a přistaneme přímo u nohou Titánů.

„Gratuluju,“ promluví Hestia za námi. „Odemkla jsi můj zámek.“

V tu chvíli se mi vrací moc bohyně.

Předtím, když jsem se proměnila v bohyni, jsem nejprve prakticky zemřela. Tenkrát se v mém zorném poli zvětšoval a zvětšoval bod světla, následovalo teplo, které se šířilo všude kolem, a nakonec jsem cítila pulzy energie, jako by na mě někdo použil defibrilátor.

Tentokrát je to jiné.

Mám pocit, jako by mě z hlubokého spánku probudilo ledové bodnutí dlouhou, tlustou jehlou přímo do páteře. Teplo je tady také, ale místo něj mi žilami rychle proudí chlad a cítím se, jako bych se každou chvíli měla změnit v ledovou sochu.

Po chvilce zaslechnu Booneovo zamručení a ten pocit zmizí, jako by nikdy neexistoval.

„Tohle je nové,“ zamumlá nějaká žena. Nebo spíš zašeptá.

Titánka. Některé prameny uvádějí, že tu jsou pouze Titáni, ale historie, zejména ta starověká, psaná muži, ženy často opomíjí. Tohle bude nejspíš ten případ.

„Co je tady nového?“ zamumlám a zvednu se na nohy. „Návrat božských sil ještě nikdy nikoho nebolel?“

„O to nejde,“ odvěti.

Zvednu pohled k ženě stojící asi tři metry ode mě. Je vysoká, štíhlá a horní část její lesklé tváře s propadlými lícními kostmi je skrytá za maskou sovy, která má stejnou barvu jako její hnědé vlasy. Znáám jen jednu maskovanou Titánku, takže to musí být Mnemosyné, matka Múz, Titánka paměti a příběhů.

Zvedne prst připomínající dráp. Neukazuje však na nás, ale někam za nás. Otočím se, zvednu sekeru a chystám se sejmut další přízrak. Zlověstné bytosti – musí jich být stovky – však jen stojí v řadách u vchodu a v bezhlasném výkřiku otevřených úst plných ostrých tesáků na nás otáčejí své bezoké hlavy. Dovnitř nevcházejí. Jen tam stojí. Nehybně.

Někde za mnou další Titánka zašeptá: „Jak to, že má zbraň?“

A jiný Titán, který zní trochu našťavaně, řekne něco o tom, že „v tuto chvíli jsou větší problém oni“.

To mě ty příznaky pořád pronásledují? „Jo,“ odvětim mu přes rameno. „Řekla bych, že jsou sakra velký problém.“

„Pro lásku celého vesmíru, buď zticha,“ zašeptá někdo další.

Kronos řekl něco podobného těsně před zazvoněním zvonu. Hlasité zvuky zřejmě probouzejí něco, čeho se bojím i Titáni. Úžasné. Čím dál tím lepší.

Přízrak stojící vpředu udělá krok vpřed a Boone i já ustoupíme.

Jenže nezaútočí. Namísto toho se jeden po druhém ukloní.

Mně? Nebo nám?

Aspoň to tak vypadá.

Podívám se na Boonea, který jen pokrčí rameny, načež se rozhlédnu kolem sebe a spatřím, že Titáni to všechno sledují se stoickým výrazem. Nebo takhle vypadá šok božských rozměrů?

„Už něco podobného někdy udělali?“ promluví znova ten mrzutý Titán. Tiše. Mám pocit, že normálně takhle tichý nebývá.

Na sobě má bílé sportovní podkolenky, sandály, kraťasy a košili jasné lososového odstínu. Vypadá jako nevkusný turista. Iapetos, myslím? Původně jeden z pilířů země, kteří drželi čtyři rohy nebeské klenby.

Iapetos podepíral západní roh. Má tmavě šedé vlasy protkané stříbrnými prameny, které připomínají bouřkové mraky a kontrastují se snědou pletí. Je to Titán ovládající život a bolest a je považován za otce smrtelníků. Nejsem si jistá, zda jeho oděv má symbolizovat tu smrtelnou část, nebo tu bolestivou.

Jeho otázka byla namířená k Mnemosyné, která u něj stojí nejbliž.

Titánka si přiloží ruku ke spánku. Mají snad i Titáni bolesti hlavy? „Nikdy,“ řekne. Nebo... to snad promluvila ta sova? Ať tak či onak, nedokážu rozpoznat, jestli ji to zklamalo, nebo potěšilo.

Z toho, jak pořád držím sekeru v pohotovosti, se mi už začíná třást ruka. Snažím se to potlačit.

„*Jsi jediná, kdo je nás hoden, Lyro Keresová,*“ zaslechnu v hlavě syčivý, ale přesto sladký hlas.

Obrátím pozornost zpět k příznakům, které se podivně jednotným pohybem zvedají z poklony.

„*Až přijde čas, budeme tě následovat, naše paní. Stačí jen vydat rozkaz.*“

Nevím, co to znamená. Zase další záhada. Dnes se kolem mě vrší otázky jako písečné duny.

Jsem v pokušení přikázat jim, aby mě dostali z Tartaru, jenže je mi jasné, že kdyby mohli utéct, už by to udělali.

Jeden z příznaků uprostřed skupiny mi pokyne hlavou, jako by se lehce uklonil, načež se oblouk s prasknutím uzavře, příznaky za ním zmizí a nás nechají na druhé straně.

Zeď přímo před námi, kde se objevil oblouk, se opět zacelí a najednou je jednolitá, jen uprostřed jsou vytesány Hestiiny symboly. Před mýma očima se v kameni objeví nový, třpytivě zlatý symbol. Dva plameny stoupající z dvounohého stolu.

Hestiina ikona.

Září na mě, jako by hořela vnitřním plamenem.

„No, tentokrát byla aspoň rychlá,“ slyším šepot jednoho z Titánů.

Správně. Jedna hrozba pominula. Měli bychom čelit tomu, co stále hrozbou je.